

МОТИВИ по нощ № 331/2021 год. на ОС- Хасково:

С обвинителен акт Окръжна прокуратура- Хасково е повдигнала обвинение против Д. Е.. С.. от с.****, област К. за това, че на 23.01.2021 год. на територията на община Димитровград, на първокласен път 1-5 Е 85 км 285+792 дал дар – банкнота с номинал от 100 евро със сериен номер **** * с левова равностойност 195.58 лв. на длъжностни лица, полицейски органи при ****, а именно: на Д.А.С., ***** в ***** и Т.Г.Г., ***** в група „****“ при ****, за да не извършат действия по служба – да не уведомят съгл. чл.66 ал.2 от ЗМВР друг компетентен орган, а именно Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ за извършено нарушение по чл.12б от Закона за автомобилните превози за налагане на принудителни административни мерки по чл.106а ал.1 т.1 б.„а“, „б“, „в“ и т.4 б.„б“ и ал.2 т.1 и 3 от същия - престъпление по чл.304а, вр. чл.304 ал.1 от НК.

Подсъдимият заявява, че желае да се проведе съкратено съдебно следствие по реда на чл.370 и сл. от НПК и то при условията на чл. 371 т.2 от същия, като се признава за виновен по така предявеното му обвинение, заявява, че признава всички факти, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и дава съгласие да не се събират доказателства за проверка на същите. Декларира съгласие самопризнанието му и всички събрани на досъдебното производство доказателства да се ползват при постановяване на присъдата.

Като съобрази самопризнанието на подсъдимия в съвкупност със събраните на досъдебното производство доказателства, Хасковският окръжен съд при условията на чл.373 ал.3 от НПК приема за установена следната фактическа обстановка:

По фактическата обстановка:

Подсъдимият Д. Е.. С.. е на *** год., *** гражданин, ****, но живее във фактическо съжителство на семейни начала, ****, грамотен с **** образование. След извършване на деянието и преди началото на съдебното следствие започнал работа като **** и му се родило дете. Без регистрирани други противообществени прояви. С много добри, положителни характеристикни данни.

В началото на тази година подсъдимият решил да се занимава с ***** срещу заплащане. Разпространил намерението си сред свои познати и чрез социалните мрежи. Щял да използва МПС – микробус „Мерцедес Спинтер“, рег.№ *****, собственост на Г.Ю., майка на жената, с която живеел на съпругески начала. Същото нямало издадено удостоверение за обществен превоз на пътници на територията на страната, нямало лиценз на Общността и не било включено в списък към удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници.

Подсъдимият се договорил с група лица на 23.01.2021 год. да отпътува за Германия и Дания, като свидетелите Д.О. от с.Г., област К., Ю.Х. и А.Х., двамата от гр.Д. искали да пътуват за Германия, а свидетелите С.Б. и Г.Б. – до Дания. Всички те щели да му заплатят по 100 евро на човек, когато пристигнат. За Дания искал да пътува и свид.Г.Ю. от гр.К., приятел на подсъдимия, с когото щели да се сменят като водачи на автомобила. В ранните часове на същата дата от селата около гр.К., гр.К. и гр.Х. гореописаните желаещи да пътуват се качили в микробус „Мерцедес Спинтер“, рег.№ ***** и отпътували. До Хасково управлявал подсъдимият, а оттам управлението поел свид.Г.Ю.. Подсъдимият седнал да предна дясна седалка.

Превозът той не осъществявал за своя сметка, преди тръгване не бил подал заявление

с изискващите се данни да го е извършвал еднократно.

Свидетелите Д.С. и Т.Г., двамата полицейски служители на длъжност "*****" в група „*****“ при **** били на работа за времето от 20:30 часа на 22.01. до 8:30 часа на 23.01.2021 год. съгласно предварително утвърден график от началника на управлението. На 23.01.2021 год. между 3:50 часа и 4:40 часа били на първокласен път 1-5 Е 85 км 285+792 до завод „Язаки“ на територията на община Димитровград в съответствие с предварително изготвен план. Били със служебен автомобил марка „Киа“, рег.№ ****, обозначен с полицейски знаци. Били облечени с униформи и светлоотразителни жилетки с надпис „****“ на гърба и идентификационна карта в предната, горна дясна част.

Около 4:40 часа свид.Г. подал знак със стоп-палка на преминаващ автомобил, движещ се в посока Димитровград, който бил именно „Мерцедес Спринтер“, рег.№ ***** с пътуващи в него изброените по-горе лица. Водачът, свид.Ю., спрял на указаното от полиция място – пред предницата на патрулния автомобил. Полицай Г. се легитимирал и поискал от водача за проверка личните, и тези на МПС документи. Докато извършвал проверката, свид.С. огледал спрелия автомобил и забелязал, че вътре пътуват още пет човека. Дал нареждане на водача да отвори страничните врати. Вместо него, това сторил пътуващият на предна дясна седалка подсъдим, който се държал като собственик на превозното средство. Свид.С. поискал за проверка документите на пътниците. Междувременно свид.Г. приключил проверката на документите на водача и автомобила и не установил нищо нередно. Свид.С. подел разговор с подсъдимия и научил, че микробусът е собствен на неговата „тъща“ и всички лица пътуват за работа до Германия и Дания. Свидетелят съобразил, че най-вероятно се отнася за нерегламентиран превоз на пътници. Разпоредил на подс.С. да се качи, а повикал на разговор двама от пътуващите – свидетелите Ю. и А. Х.. Те му съобщили, че са семейство, което пътува за Германия, не познават подсъдимия, свързали се с него през социалните мрежи и ще му заплатят за превоза общо 200 евро за двамата при пристигането. Свид.С. им разпоредил да се качат отново в микробуса, а извикал подсъдимия и му поискал обяснение за извършвания нерегламентиран превоз на пътници. Двамата полицаи седнали отпред в служебния автомобил, свид.С. на мястото на водача, а подсъдимият застанал прав до автомобила от страната на шофьора. Разговаряли през отворения прозорец. Свид.С. запитал подс.С. дали е наясно, че нерегламентираното превозване на пътници е незаконно и е извършил административно нарушение. Подсъдимият отвърнал, че трябва да работи нещо. Свид.С. му заявил, че ще извика служители на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“, за да съставят акт за установяване на административно нарушение.

Подс.С. имал най-обща представа за неблагоприятните за него последици, които ще настъпят – не само санкция, но и спиране на МПС от движение. Започнал да моли полицаите да не уведомяват РДАА и питал дали не може да се направи нещо. Те заявили, че ще изпълнят задълженията си. Подсъдимият продължил да ги увещава, като настоявал да излязат от автомобила, който бил оборудван с видеокамера, записваща разговорите на полицаите, и да поговорят на четири очи. Свидетелите С. и Г. останали непреклонни. Полицай С. му казал, че колкото по-бързо се прибере в автомобила си да изчака идването на компетентните органи, толкова по-скоро ще приключат случая.

Вместо това, подс.С. решил да даде подкуп /дар/ на полицаите, за да ги мотивира да не викат компетентните органи. Тъй като възприел наличието на служебна видеокамера в полицейския автомобил, той сгънал едва банкнота с номинал 100 евро така, че да може да я скрие в дланта си. След това се навел през отворения прозорец на шофьорската врата и подпрял лакти на рамката му. Дланите му били събрани. Попитал за пореден път не може ли да се измисли нещо, след което пуснал сгънатата банкнота в скута на свид.С. и се изправил. Свид.С. уведомил колегата си Г., че подсъдимият е дал подкуп, затворил прозореца и уведомил дежурната част за случилото се. Била изпратена дежурната група, включваща

разследващ полицай.

Незабавно бил извършен оглед на местопрестъпление, с което по реда на чл.212 ал.2 от НПК е започнало ДП по настоящото дело, последван и от оглед на полицейския автомобил. По-късно би извършен и оглед на веществено доказателство – една банкнота с номинал 100 евро със сериен № *****, която била приобщена чрез доброволно предаване от страна на свид.С..

Гореописаната фактическа обстановка се установява по несъмнен и категоричен начин от всички събрани събраните на ДП доказателства, поради което съдът прие, че самопризнанието на подсъдимия се подкрепя напълно от същите.

По правната квалификация на деянието:

При така установената и възприета фактическа обстановка, съдът намери, че със стореното подсъдимият Д.С. от обективна страна е осъществил състава на чл.304а вр. чл.304 ал.1 от НК, като дал на длъжностни лица, полицейски служители - в случая свидетелите Д.С. и Т.Г. по време на изпълнение на служебните им задължения подкуп /дар/ - сумата от 100 лв., за да не извършат действие по служба, а именно – да не уведомят съгл. чл.66 ал.2 от ЗМВР друг компетентен орган, Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ за извършено нарушение по чл.126 от Закона за автомобилните превози за налагане на принудителни административни мерки по чл.106а ал.1 т.1 б.„а“, „б“, „в“ и т.4 б.„б“ и ал.2 т.1 и 3 от същия. Въпреки дадения подкуп, последните изпълнили задълженията си, уведомили служителите на РИАА за случая, които съставили АУАН и наложили предвидените по закон принудителни административни мерки.

От събраните на ДП писмени доказателства се установява, че към инкриминираната дата свидетелите С. и Г. са назначени на служба в МВР, Областна дирекция- Хасково, на една и съща длъжност – „****“, съответно **** в група „*****“ на сектор „*****“ при ***** към ОД МВР - Хасково, както и че на 23.01.2021 год. към 4:40 часа са изпълнявали служебните си задължения, тъй като по утвърден график са носели дежурство и е трябвало да изпълняват служебните си задължения тъкмо на това място.

Безспорно същите имат качеството „длъжностно лице“ по смисъла на чл.93 т.1 б.„а“ от НК, а така също и „полицейски орган“ по смисъла на ЗМВР, към който следва да се счита, че препраща нормата на чл.304а от НК. Това е така, защото съгл. чл.142 ал.1 т.1 от ЗМВР служителите на МВР са държавни служители - полицейски органи, а съгл. чл.14 ал.1 и ал.2 от същия- „охранителната дейност е дейност по опазване на обществения ред и осигуряване безопасността на движението по пътищата и се осъществява от полицейските органи съобразно компетентността им.“ Предприетата проверка на лекия автомобил, управляван от подсъдимия е както функция, предвидена в длъжностната им характеристика, така и установено в чл.70 ал.1 ЗМВР служебно правомощие.

В случая двамата полицейски служители не са установили нарушение на правилата за движение по пътищата, но са преценили, че е било извършено административно нарушение, преследването на което е от компетентността на друг административен орган. Според чл.66 ал.1 от ЗМВР, „при установяване на условия и причини за извършване на престъпления и други нарушения на обществения ред, полицейските органи вземат мерки за отстраняването им“, а съгл. ал.2 на същия „когато друг орган или организация са компетентни да вземат мерките по ал.1, полицейските органи ги уведомяват писмено затова.“ Тъкмо това е било сторено в случая.

Сумата от 100 евро е дар, който е даден от подсъдимия на свидетелите, за да не изпълнят служебните си задължения, т.е. да не извършат действия по служба.

Предаването на сумата се извършва след като подсъдимият е бил уведомен от свидетелите С. и Г. какво възнамеряват да предприемат и в момент, когато той се е уверил, че те остават непреклонни в решението си да изпълнят служебните си задължения, отхвърляйки твърдо неговите настоятелни молби да си затворят очите за нарушението му.

От субективна страна подс.С. е действал при пряк умисъл - предвиждал е и е осъзнавал общественотоопасните последици от деянието си и е искал и пряко целял тяхното настъпване. Обстоятелството, че свидетелите - полицаи са длъжностни лица, които в момента изпълняват служебните си задължения несъмнено се е обхващало от представите му. Впрочем умисълът в действията на подсъдимия ярко се илюстрира от факта, че преди да пусне банкнотите през отворения прозорец на служебния полицейски автомобил, той най-напред е признал пред тях, че осъзнава извършването от него на административно нарушение, неколккратно е помолил «да се направи нещо» и предложил да поговорят не четири очи извън полицейския автомобил. Подсъдимият е останал непоколебим в намерението си и е довършил деянието, като е хвърлил банкнотата в служебния автомобил, с което тя е излязла от владението му. Обстоятелството, че свид.С. не я е взел /не е приел подкупа/, а е оставил същата да падне в скута му на седалката на водача, е без значение.

Всъщност състава на престъплението по чл.304 а от НК представлява квалифициран състав на престъплението «Подкуп», поначало установено от чл.304 от НК, като квалифициращите признаци са специални характеристики на длъжностното лице, на което се предлага или дава подкупа - съдия, съдебен заседател, прокурор, следовател, полицейски орган или разследващ полицаи. Както се изтъкна, в случая подкупът е даден на полицейски орган, поради което деянието на подсъдимия е съставомерно по чл.304а вр. чл.304 ал.1 от НК.

Причина за извършване на деянието е желанието да се избегне административнонаказателна отговорност чрез заобикалянето на закона и установения правов ред.

По вида и размера на наказанието:

В условията на производство по реда на глава XXVII от НПК и то по чл.371 т.2 от същия, съдът на осн. разпоредбата на чл.373 ал.2 е длъжен да определи наказанието при условията на чл.58а от НК, съгласно който наказанието се определя или по реда на ал.1- 3 от същия, или при условията на чл.55 от НК, ако съдът прецени, че и те са налице.

За престъплението по чл.304а ал.1 от НК се предвижда наказание „лишаване от свобода” до десет години без долна граница. Кумулативно е предвидено и наказание „глоба” с горна граница 15 000 лв.

Съдът, като прецени на общо основание всички отегчаващи и смекчаващи обстоятелства установени по делото, намира следното:

Подс.С. е ****. Личните му характеристични данни са много добри, положителни. Вече е трудово зает, баща на невръстно дете, което има от съжителство на семейни начала. Едва ***-годишен. Изразява разкаяние и съжаление за стореното. Прави пълни самопризнания и с процесуалното си поведение, не само на съдебното следствие, но още от образуването на ДП подпомага разследващите органи и съда при разкриване на обективната истина. Степента на обществена опасност на личността на дееца е незначителна.

Степента на обществена опасност на деянието също не е висока. На първо място стойността на предложената сума, макар да не е незначителна, не е и особено висока. Следва обаче да се държи сметка, че опитите да се предлага подкуп на пътни полицаи с цел

избягване на отговорност за нарушения на правилата за движение, както и на други административни нарушения, предизвикват силен негативен обществен отзвук. Обективната преценка на доказателствата изисква да се отбележи, че поведението на подсъдимия не е било съпроводено с арогантно, нагло или изобщо скандализиращо поведение. Извършването на престъплението следва да се отдаде преди всичко на една неправилна и неадекватна момента преценка на ситуацията, в която е попаднал като водач, на когото предстои съставяне на АУАН.

Като прецени гореизброените аргументи в тяхната съвкупност, съдът прие, че по делото са налице условията за приложение на чл.55 от НК в хипотезата на чл.58а ал.4 от същия, тъй като смекчаващите обстоятелства са от една страна многобройни, а от друга - такива, че и най- малкото предвидено наказание би се оказало несъразмерно тежко. Ето защо по реда на чл.55 ал.1 т.2 б.»б» от НК наложи на подсъдимия наказанието „Пробация“ под формата само на двете задължителни пробационни мерки- „Задължителна регистрация по настоящ адрес“ и „Задължителни срещи с пробационен служител“ за срок от по 1 година за всяка. Това наказание, чрез отмерения сравнително по-висок размер, е напълно достатъчно, за да се постигне изискуемия от закона възпиращ и поправително - възпитателен ефект за него. Специално пробационната мярка „Задължителна регистрация по настоящ адрес“ е достатъчно да се търпи също при минималната предвидена периодичност - два пъти седмично.

Алтернативно предвиденото наказание глоба съдът намери, че следва да наложи в един сравнително по-висок размер от 800 лв., за да бъде подсилен именно поправително-превъзпитателния ефект от наказанието. В тази насока следва да се отчете и, че това наказание не е предвидено за подкуп точно в тези му конкретни измерения, каквито се установиха по делото.

На осн. чл.307а вр. чл.53 ал.1 б.”б” от НК съдът постанови отнемане в полза на държавата на предмета на престъплението - 1 брой банкнота с номинал от 100 лева, със сериен номер **** *.

Разноски по делото не са били направени.

Мотивиран от изложеното съдът постанови присъдата си.

Председател: